

Rozhodnutie

Najvyšší súd Slovenskej republiky – odvolací disciplinárny senát zložený z predsedu JUDr. Jána Bobora a sudcov JUDr. Anny Elexovej, JUDr. Alžbety Dariny Michalkovej, JUDr. Evy Barcajovej a prof. JUDr. Petra Blaha v disciplinárnej veci vedenej proti [REDAKOVANÉ], sudcovi Okresného súdu [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] č. [REDAKOVANÉ] zastúpeného advokátom JUDr. [REDAKOVANÉ], na verejnom zasadnutí dňa 23. mája 2005 o odvolaniach ministra spravodlivosti Slovenskej republiky proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky – prvostupňového disciplinárneho súdu zo dňa 17. decembra 2004, sp. zn. 2 Ds 20/04 a zo dňa 27. januára 2005 sp. zn. 2 Ds 20/04 rozhodol

t a k t o :

Podľa § 131 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich odvolania ministra spravodlivosti Slovenskej republiky **s a z a m i e t a j ú .**

O d ô v o d n e n i e :

Prvostupňový disciplinárny senát napadnutým rozhodnutím zo dňa 17.12.2004 oslobodil [REDAKOVANÉ] spod závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a podľa § 116 ods. 2 písm. a/ a písm. f/ zákona č. 385/2000 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej iba Zákon o sudcoch), ktorého sa mal podľa návrhu navrhovateľa dopustiť tak, že

na podklade exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu [REDAKOVANÉ] č. k. 9 C 1502/01-81 zo dňa 12. 9. 2002, v spojení s uznesením Krajského súdu v [REDAKOVANÉ] č. k. 4 Co 71/03-106 zo dňa 19. 5. 2003 a na základe žiadosti JUDr. [REDAKOVANÉ] súdnej exekútorky so sídlom Exekútorského úradu, [REDAKOVANÉ], podanej dňa 8. 10. 2003 pod č. Ex 1173/03-13 o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie vo veci oprávneného [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], zast. JUDr. [REDAKOVANÉ] komerčným právnikom, [REDAKOVANÉ], proti povinnému [REDAKOVANÉ],

██████████, pričom exekúcia sa mala týkať istiny 147.900,- Sk, súdneho poplatku 500,- Sk a všetkých účelne vynaložených trov konania, dňa 11. 11. 2003 vydal poverenie na vykonanie exekúcie súdnou exekútorkou JUDr. ██████████ avšak proti povinnému ██████████ a na vymoženie sumy ██████████,- Sk a trov exekúcie k č. Ex 1172/03,

a následne na základe námietok ██████████ proti exekúcii č. Ex 1172/03 z 28. 11. 2003 vydal dňa 4. 12. 2003 uznesenie č. k. 9 Er 250/03-45, ktorým námietkam povinného proti exekúcii zo dňa 28. 11. 2003 nevyhovuje,

z čoho vyplynulo, že konal v zjavnom rozpore s ustanovením § 37 ods. 1, 3 a 4 Exekučného poriadku ako aj ustanovením § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, keďže napriek tomu, že boli rozpory medzi žiadosťou o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a návrhom na vykonanie exekúcie a zákonom, vydal poverenie a žiadosť o udelenie poverenia nezamietol, zároveň konal v rozpore s ustanovením § 92 O. s. p., resp. § 43 O. s. p. v spojení s § 254 ods. 3 O. s. p., keďže sa nevysporiadal v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení s rozpormi v uvádzaní osoby povinného v žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, v návrhu na vykonanie exekúcie a v upresnení návrhu oprávnenej na vykonanie exekúcie, rozsudkom 9 C 1502/01-81 Okresného súdu ██████████ ako exekučným titulom, v sume istiny, súdneho poplatku, trov konania a trov exekúcie,

dôsledne sa nezaoberal opodstatnenosťou námietok povinného, v ktorých uvádzal zákonný dôvod, pre ktorý nemožno exekúciu vykonať a pre ktorý je exekúcia neprípustná a konal aj v zjavnom rozpore s ustanovením § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku v spojení s § 58 Exekučného poriadku a § 57 ods. 1 písm. i/ Exekučného poriadku v spojení s § 58 Exekučného poriadku, ak nezastavil exekúciu pre nezaplatenie súdneho poplatku oprávneným za vydanie poverenia na vykonanie exekúcie,

a taktiež konal v rozpore s ustanovením § 151 O. s. p. v spojení s § 254 ods. 3 O. s. p., keď v uznesení č. k. 9 Er 250/03-45 zo 4. 12. 2003, ktorým nevyhoviel námietkam povinného proti exekúcii, nerozhodol o povinnosti zaplatiť súdny poplatok za konanie súdu o námietkach proti exekúcii vykonávanej podľa exekučného poriadku.

Svoje rozhodnutie prvostupňový disciplinárny súd odôvodnil tým, že po podrobnom preskúmaní postupu sudcu vo veci 9 Er 250/03 so zameraním sa na zistenie, či nepostupoval svojvoľne, resp. bez právneho podkladu, či mal sudca v každom procesnom štádiu konania oporu v právnom predpise, zistil, že existujú právne predpisy, ktoré sudca pri svojom rozhodovaní aplikoval a súčasne nezistil žiaden úkon, ktorý by sa vyznačoval prvkami svojvoľného postupu.

Po vykonanom dokazovaní a po vyhodnotení všetkých vykonaných dôkazov dospel disciplinárny súd k vážnym pochybnostiam, či je skutok, ktorý je uvedený v návrhu navrhovateľa, disciplinárnym previnením sudcu [REDAKOVANÉ] a teda či sa dopustil závažného disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a § 116 ods. 2 písm. a/ a písm. f/ Zákona o sudcoch.

Z vykonaného dokazovania mal potom súd preukázaný priebeh konania Okresného súdu [REDAKOVANÉ] č. k. 9 C 1502/01 v spojení s konaním Krajského súdu v [REDAKOVANÉ] č. k. 4 Co 71/03, exekučného konania vedeného Okresným súdom v [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 9 Er 250/03 tak, ako je uvedené v návrhu navrhovateľa, a že sudca [REDAKOVANÉ] postupoval pri rozhodovaní v predmetnej veci tak, že v rámci svojej rozhodovacej činnosti a prípustnej úvahy aplikoval konkrétne existujúce platné právne predpisy a teda sa jednoznačne jednalo o rozhodovaciu činnosť sudcu, a že v predmetnej veci ide o rozdielne právne názory na posudzovanú vec, pričom by bolo nad rámec právomocí disciplinárneho súdu, ak by sa správnosťou či úplnosťou niektorého z týchto právnych názorov zaoberal.

Na záver odôvodnenia poukázal prvostupňový disciplinárny súd na ustanovenie čl. 144 ods. 1 a čl. 145 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva ohľadne výkladu čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, § 2 ods. 2 zákona č. 385/2000 Zákona o sudcoch a § 29a ods. 1 Zákona o sudcoch upravujúce nezávislosť a nestrannosť súdu, práva a povinnosti sudcu, právnu úpravu, ktorú za pomoci aplikácie **pravidiel výkladu** trestnoprávnej normy (jazykový, logický, systematický, historický, doslovný, extenzívny, reštriktívny a nasl.) zohľadnil potom pri výklade pojmu „**svojvoľné** rozhodnutie sudcu, ktoré **zjavne** nemá oporu v právnom poriadku, ...“ ako základu skutkovej podstaty predmetného disciplinárneho previnenia tak, aby nedošlo k zásahu do nezávislosti a nestrannosti rozhodovacej činnosti sudcu (do výkonu súdnictva).

Disciplinárny súd podľa názoru prvostupňového disciplinárneho súdu je totiž **oprávnený** (má v právomoci) posudzovať len také rozhodnutie sudcu, ktoré spĺňa uvedené kritéria. Nie je oprávnený posudzovať každé procesné a hmotnoprávne pochybenie sudcu, t. j. zákonnosť konania a rozhodovania, ktoré je oprávnený preskúmať len súd rozhodujúci o riadnom alebo mimoriadnom opravnom prostriedku.

Zo zisteného skutkového stavu nebolo teda nepochybne preukázané svojvoľné rozhodnutie sudcu jeho úmyselným konaním, ktoré by zjavne nemalo oporu v právnom poriadku.

Preto rozhodol súd o oslobodení sudcu z disciplinárneho previnenia v týchto skutkoch týkajúcich sa rozhodovania v uvedených konaniach.

Súčasne napadnutým rozhodnutím konanie o disciplinárne stíhanie sudcu začaté odovzdaním veci Prezidiom Policajného zboru Úradu boja proti korupcii, Odboru boja proti korupcii Východ sp. zn. ČVS: PPZ-72/BPK-V-2004 zo 6. decembra 2004 v zmysle § 159 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku týkajúce sa skutku, ktorého sa mal dopustiť [REDAKOVANÉ] tak, že v občianskoprávných veciach vedených na Okresnom súde [REDAKOVANÉ] pod sp. zn. 9 C 782/95 a sp. zn. 9 C 1195/01 v čase od 26. 3. 1999 minimálne do 21. 6. 2000 mal úmyselne nesplniť si povinnosť vyplývajúcu z jeho právomoci tým, že vo veci nenariadil žiadne pojednávanie a ani nevykonal žiadny procesný úkon smerujúci k príprave prejednávania a rozhodnutia o nároku na náhradu ušlej mzdy žalobcu [REDAKOVANÉ] voči žalovanému mestu Humenné, a taktiež úmyselne sa nemal zaoberať pri rozhodovaní a vydaní rozsudku sp. zn. 9 C 1195/01-229 zo dňa 29. 9. 2003 podaním žalobcu a nárokom na odstupné, **z a s t a v i l** podľa § 129 ods. 6 Zákona o sudcoch s poukazom na § 124 písm. e/ a § 118 ods. 1 v znení platnom do 15. 4. 2002 z dôvodu zániku disciplinárnej zodpovednosti sudcu márnym uplynutím lehoty na začatie disciplinárneho konania podľa § 118 Zákona o sudcoch platného do 15. 4. 2002.

O trovách konania rozhodol prvostupňový disciplinárny súd dňa 27. 1. 2005 samostatným rozhodnutím podľa § 129 ods. 5 Zákona o sudcoch tak, že priznal sudcovi náhradu trov právneho zastúpenia advokátom JUDr. [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] v sume 58.870,- Sk.

Proti týmto rozhodnutiam podal v lehote odvolanie navrhovateľ – minister spravodlivosti Slovenskej republiky, ktorý nesúhlasil s názorom prijatým prvostupňovým disciplinárnym súdom. Podľa navrhovateľa mal súd postup sudcu posudzovať nielen z hľadiska dôvodov uvedených v návrhu na začatie disciplinárneho konania, ale aj s prihliadnutím na všetky zistené okolnosti veci, ktoré však súd pri rozhodovaní nevzal do úvahy.

Jednou z okolností bolo, že na podklade toho istého exekučného titulu – rozsudku Okresného súdu [REDAKOVANÉ] č. k. 9 C 1502/01-81 v spojení s uznesením Krajského súdu [REDAKOVANÉ] č.k. 4 Co 71/03-106 bolo Okresnému súdu [REDAKOVANÉ] súdnou exekútorkou JUDr. [REDAKOVANÉ] podaných od 9.9.2003 do 3.11.2003 celkovo 13 žiadostí o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pre oprávnenú [REDAKOVANÉ] voči povinnému [REDAKOVANÉ], avšak ani jednou sa nepožadovalo vymoženie sumy rovnajúcej sa priznanej náhrade škody a ani súčet požadovaných istín túto sumu nepredstavoval. S výnimkou veci č. 9 Er 250/03, ktorú vybavoval sudca [REDAKOVANÉ] bolo do zostávajúcich exekučných spisov doložené upresnenie osoby povinnej ako [REDAKOVANÉ].

Keďže v súvislosti s týmto podľa navrhovateľa prvostupňový disciplinárny súd nevykonal dostatočné dokazovanie na preukázanie mimoriadne podstatnej okolnosti vo vzťahu k zavineniu sudcu, t.j. či sudca vedel o podaní viacerých

žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pripojil k odvolaniu písomné vyjadrenie tajomníčky [REDAKOVANÉ] a navrhol aj jej výsluch ako svedka v odvolacom konaní.

Navrhovateľ v odvolaní namietal aj názor prvostupňového súdu k výkladu pojmov „svojvoľné“ a „zjavne“, pretože sudca, ktorý aplikuje právo v rámci stanovených procesných a výkladových pravidiel nemôže dospieť k výkladu, ktorý je vecne nesprávny. Pri posudzovaní svojvoľného rozhodnutia, ktoré zjavne nemá oporu v právnom poriadku sa nevyhnutne musia brať do úvahy skutočnosti, ktoré majú vplyv na zavinenie, medzi ktorými môže hrať dôležitú úlohu práve prítomnosť prípadného motivačného pozadia rozhodnutia sudcu. A práve s prihliadnutím na všetky okolnosti z takého pohľadu hrá v danej veci významnú úlohu vykonávanie úkonov v jednej veci t.j. 9 Er 250/03 a „nekonanie“ v druhej veci 9 Er 251/03, z čoho vyplýva úmysel rozhodnúť v jednej veci bez ohľadu na dodržanie zákonných ustanovení, ktoré sa mali aplikovať.

Významnú úlohu podľa navrhovateľa má aj to, že ani samotný sudca nevedel vysvetliť odkazom na konkrétne ustanovenie platných právnych predpisov svoj postup vzhľadom na rozdielnu výšku istiny v pôvodnom návrhu a v dodatočne predloženom návrhu, na sumu ktorú aj vydal poverenie, ako aj právne nepodložené obhajobné tvrdenie o oslobodení navrhovateľa z povinnosti zaplatiť súdny poplatok v exekučnom konaní.

Preto hodnotiac všetky zistené skutočnosti preukazujúce znaky disciplinárneho previnenia vedomého porušenia povinnosti sudcu rozhodovať nestranne a nezaujato a preukázateľne existujúcich okolností, ktoré môžu spochybníť jeho nestrannosť a ktoré sú v rozpore s požiadavkou, aby sa rozhodnutie javilo nestranným a objektívnym aj navonok, dospel navrhovateľ k záveru, že prvostupňový disciplinárny senát nezobral do úvahy všetky zistené okolnosti, nedostatočne zistil skutkový stav a nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia a potom rozhodol, že sa sudca nedopustil závažného disciplinárneho previnenia. Žiadal preto zrušiť prvostupňové rozhodnutie v časti napadnutého výroku a rozhodnúť podľa návrhu predloženého dňa 5. 8. 2004.

V nadväznosti na uvedené odvolanie proti napadnutému rozhodnutiu podal navrhovateľ odvolanie aj proti rozhodnutiu zo dňa 27. 1. 2005 o trovách konania, ktoré vychádzalo z napadnutého rozhodnutia a ktoré preto navrhol taktiež zrušiť.

Sudca [REDAKOVANÉ] vo vyjadrení k podanému odvolaniu na odvolacom pojednávaní žiadal prvostupňové rozhodnutie disciplinárneho súdu ako správne potvrdiť, pričom poukázal na článok publikovaný v časopise „Súdna prax 2/2005“ obsahujúci s jeho postupom zhodný názor sudcu Najvyššieho súdu SR a na vyjadrenie Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorým nebol daný súhlas na jeho trestné stíhanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako odvolací disciplinárny súd preskúmal podľa § 131 ods. 3 Zákona o sudcoch a prísediacich zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozhodnutia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že odvolanie nie je dôvodné.

Zo spisu prvostupňového disciplinárneho súdu odvolací súd zistil, že z dôkazov, v doterajšom konaní vykonaných, súd prvého stupňa zistil skutkový stav správne a v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie a vyvodil z neho aj správny právny záver, že nešlo o nedisciplinovaný postup sudcu pri výklade právnej normy, ktorý by jednoznačne zreteľne popieral účel a význam riešenej právnej úpravy a teda nebolo nepochybne preukázané svojvoľné rozhodnutie sudcu jeho úmyselným konaním, ktoré by nemalo oporu v právnom poriadku.

V odôvodnení písomného vyhotovenia svojho rozhodnutia disciplinárny súd prvého stupňa dostatočne a jasne vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané a o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenie oprel, akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov a ako sa vyrovnal s obhajobou sudcu. Uvedený právny záver rozhodnutia nebol spochybnený ani výsluchom svedkyne [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] tajomníčky Okresného súdu [REDAKOVANÉ], vykonaným odvolacím súdom, pretože iba na základe toho, že spis č.k. 9 Er 251/03 mal sudca u seba v čase vydávania poverenia na exekúciu v konaní č.k. 9 Er 250/03, nemožno ešte jednoznačne vyvodiť úmysel v nej nekonať v príčinnej súvislosti s vecou č.k. 9 Er 250/03 na základe motivačného pozadia v zmysle dôvodov uvádzaných v odvolaní navrhovateľom. Navyiac nebolo zrejmé, aký vplyv na posúdenie správnosti postupu vo veci 9 Er 250/03 pre účely disciplinárneho konania toto „nekonanie“ vo veci 9 Er 251/03 má mať, ak postupu v tomto konaní mala brániť prekážka litispendencie.

Odvolací disciplinárny súd vzhľadom na uvedené si v celom rozsahu osvojil skutkové zistenia ako aj použité pravidlá výkladu pri aplikácii právnych predpisov a právne závery prvostupňového disciplinárneho súdu, na ktoré v prípade pochybností odkazuje.

K odvolacím námietkam navrhovateľa odvolací disciplinárny súd uvádza, že názor o tom, že pri aplikácii práva v rámci stanovených procesných a výkladových pravidiel nemožno dospieť k vecne nesprávnemu výkladu, je nezlučiteľný so zásadou nezávislého a nestranného rozhodovania a výkladu práva podľa svojho najlepšieho vedomia a svedomia.

Rozpory, na ktoré navrhovateľ poukazoval a jednotlivé úkony vykonané v predmetnom konaní a opačne, nevykonané v konaní 9 Er 251/03, tak ako boli zistené nepreukazujú úmysel konať bez dodržania zákonných ustanovení a naplniť tak skutkovú podstatu disciplinárneho previnenia podľa § 116 ods. 1 písm. a/ v spojení s ods. 2 písm. b/ a ani podľa § 116 ods. 2 písm. a/ a písm. f/ Zákona o sudcoch, tieto možno posudzovať iba v konaní, v ktorom je v rámci

všeobecného súdnictva daná právomoc súdu rozhodujúcemu o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam. S poukazom na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR č.k. 2 M-Cdo 6/04 zo dňa 28. 2. 2005 k takému posúdeniu aj došlo, pretože uznesenie o nevyhovení námietkam povinného v exekučnom konaní bolo zrušené a vec bola vrátená na ďalšie konanie.

Podľa tohto kritéria treba potom hodnotiť aj sudcom podané vysvetlenia o vypořiadaní sa s rozdielmi v návrhoch na vydanie poverenia na exekúciu a jeho postupu pri súdnych poplatkoch. Bez ďalšieho nemožno z nich vyvodzovať, že spochybňujú jeho nestrannosť a preukazujú nedostatok poskytovania záruky sudcom na to, aby sa jeho rozhodnutie javilo objektívnym a nestranným aj navonok. Správne preto disciplinárny súd prvého stupňa pri rozhodovaní o návrhu navrhovateľa vychádzal z názoru, že výklad skutkovej podstaty disciplinárneho previnenia nesmie pripustiť zásah do výkonu súdnictva.

V súlade s uvedeným odvolací disciplinárny súd považoval námietky navrhovateľa za neopodstatnené, pretože ani s prihliadnutím na zistené okolnosti veci nebol dôvod na spochybnenie správnosti rozhodnutia napadnutého rozhodnutia prvostupňového disciplinárneho súdu, a preto odvolanie podľa § 131 ods. 4 Zákona o sudcoch zamietol.

V nadväznosti na rozhodnutie o odvolaní proti rozhodnutiu zo dňa 17. 12. 2004 rozhodol odvolací disciplinárny súd aj o odvolaní podanom proti rozhodnutiu, ktorým bol navrhovateľ zaviazaný k náhrade trov právneho zastúpenia sudcu tak, že z rovnakých dôvodov toto odvolanie ako nedôvodné zamietol.

Poučenie: Proti tomuto rozhodnutiu nie je riadny opravný prostriedok prípustný.

V Bratislave dňa 23. mája 2005

JUDr. Ján Bobor, v. r.
predseda odvolacieho disciplinárneho senátu

Za správnosť vyhotovenia:

